
Emmaus

Lyrik af

Kaj Munk

Udgivet i 2018. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Kilde Munk, Kaj. 1949. "Emmaus", i: *Mindeudgave Digte*, side: 112, København: Nyt Nordisk Forlag Arnold Busck.

Emmaus

Naar Blomsten har sig i Skumring gemt
og Kragen flyver til Sæde,
kan Sindet blive saa ensomt stemt,
som vilde det gerne græde.
Mens Vinden hvisker om Graad og Grav,
staar Solen i Vester afmægtig lav.

Og ham, hvis Hjerter slog hedt og ungt
for Dagen ved første Møde,
ham falder det dobbelt besk og tungt
ved Kvæld at se den forbløde.
Og har han en Ven til Følgeskab,
da maa han fortælle om Hjertets Tab.

„Jeg mente jo, Han var den Livets Sol,
der skulde for evig skinne.
De høje Herrer paa Mose Stol
lod ikke saa let sig forblinde.
Hvorfor er Verden dog skabt saa slet,
at Lumpenheden har altid Ret?“

Og begge, blændet af Solfaldsbrand,
gik tause, af Sorgen kværket.
Da bød dem Følge en Vandringsmand,
de før ej havde bemærket.
Han talte saa myndigt med Tugt og Trøst,
at velkendt lød – ak! – en fremmeds Røst.

Han talte om Syndens vilde Brand,
som Uskyldens Blod kun kan slukke,
han talte om Vejen til Livets Land,
der gaar gennem Dødssportens Lukke,
om Gud, der i Himlens alvældige Glans
maa lide, før Sejren paa Jorden er hans.

„Bliv hos os, thi Mørket er nær,“ bad de to,
da videre han vilde haste.

Ind gik de da sammen i Emmaus Kro,
de tre, for en Stund at raste.

Han signede Brødet. Det var, som fornåm
de Sol over Agre – og genkendte Ham.

Saa beder vi dig, der hin Aften var Gæst
hos Hjerter saa tunge og sene,
at minde os om, paa vor Vandring mod Vest
vi gaar ikke svigtede ene;
om ej vi det ser, paa den mørknende Vej
gaar En os dog nær, og den Ene er dig.

Naar Blomst sig bøjer med Graad paa Kind,
og Fugle flyver til Sæde,
du fylde vort bange, beskyggede Sind
med kæk og straalende Glæde!
For du er jo Lyset paa Stjernernes Stol,
du Mørkets Besejrer, du evige Sol.